

[Ingerlise Koefoed]

For ikke så længe siden kunne man læse i Politiken, at enlige mødre på varig hjælp lever i skræk for at miste deres børn. De enlige med de store økonomiske og sociale problemer tør ikke henvende sig til det offentlige, fordi de frygter, at deres børn bliver taget fra dem.

Fra 1978 til 1982 – altså før denne regerings regeringstid – steg antallet af børn, som fjernes fra hjemmet, fra 12.000 til 16.000, men undersøgelser i den private mødrehjælp, foretaget efter at den varige hjælp er blevet ringere, viser, at udviklingen fortsætter og accelererer.

Da den nybagte socialminister fik forelagt disse kendsgerninger, sagde hun noget i retning af, at det er dårligt. Hun kunne også have sagt: det er da bare ærgerligt, at de enlige mødre har sådan en skræk for bistandskontorerne. Hun mente, sagde hun, at kommunerne burde foretage et opsøgende arbejde over for dem og tilbyde dem en uddannelse, men det faldt hende øjensynlig ikke ind, at lidt flere penge kunne have hjulpet på de øjeblikkelige problemer.

Hvordan forestiller socialministeren sig mon at socialforvaltningerne i kommunerne skal kunne klare det opsøgende arbejde, når bistandsklienterne står i kø på bistandskontoret og der ikke er udsigt til flere sagsmedarbejdere, og hvordan kan man sikre de enlige et arbejde efter den eventuelle uddannelse, som de selvfølgelig klart kunne have behov for? Hvorfor dog ikke erkende, at der ikke sker en forbedring af de enliges og deres børns muligheder, så længe man hårdnakket holder fast på den alt for ringe varige hjælp? Hvordan må de mennesker, der er ude for den behandling, og hvis eneste forelse er, at de ikke kan få noget arbejde, opfatte statsministerens og hans ministerkollegers lyse optimisme? Som en ydmygelse? Ja, det er min fornemmelse, hvis de da ikke for længst er holdt op med at høre efter.

Men der er kun sket en nedskæring på 1 pct. af de sociale udgifter, siger statsministeren. Den udtalelse har vi jo hørt før. Men mon man ikke glemmer at regne bespareelserne i kommunerne med? Husker man mon forhøjelserne i daginstitutionspriserne? Husker man udsættelsen af anlægsarbejderne med hensyn til bygning af kollektivboliger og plejehjem? Husker man nedskæringerne på antallet af hjemmehjælperne? Det er bare et

par spørgsmål på vegne af de mennesker, der måske ikke har så stærk grund til optimisme her og nu.

Nu skulle dette jo ikke alene være en klagesang; der kunne måske være håb forude. Der ligger jo i finanslovsforslaget nogle budgetreguleringspenge, som skulle have været fordelt inden åbningen af folketinget, men som ikke er blevet fordelt endnu. Forhandlingerne med de radikale synes at trække ud, og det kunne man måske godt blive lidt optimistisk over. F.eks. er 350 mill. kr., som indenrigsministeren skulle bruge til nogle udefinerede omlægninger inden for sundhedssektoren, endnu ikke på plads. De 70 mill. kr., der skal spares i undervisningsministeriet, og de 900 mill. kr., der skal spares i arbejdsministeriet, er heller ikke forhandlet færdig. Man kunne altså håbe på, at der kunne ske noget – vel at mærke, hvis man ikke vidste, at de radikale på forhånd har bundet sig til at blive inden for finanslovsrammerne på de 185 mia kr.

Hvad kan det nytte, hvis de radikale ikke vil udvide rammerne, at de går rundt og siger, at de f.eks. godt vil gøre noget mere for u-landshjælpen, at de godt vil gøre noget mere for den vedvarende energi, for de energibesparende foranstaltninger, for miljøforbedringer? Hvad kan det nytte, hvis de ikke vil være med til også at udvide budgettet? Hvem er det, der skal betale? spørger jeg de radikale. Er det endnu en gang de dårligst stillede, sådan som de radikale plejer at lade de dårligst stillede betale, eller har man nogle andre gode ideer? Hvis man har nogle andre gode ideer, var det dejligt at høre dem, så vi måske kunne være lidt mere optimistiske, end vi har grund til at være nu.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Statsministeren snakkede meget i sin åbningstale om det enkelte menneskes ansvarsbevidsthed, vilje og evne til selv at gøre en indsats, og så skulle borgerne, som det hedder, have friere mulighed for at vælge og tage ansvaret for valget. Hvad betyder det omset til den borgerlige virkelighed? Hvad er kodeordet? Et forsikringsssamfund!

Vi skal nu til at forsikre os mod alt mellem himmel og jord. Vi skal selv forsikre os, så vi får en folkepension, vi kan leve af, og på dagpengeområdet skal vi til at ekstrafor-